

GreCsó Krisztián

ÖSSZE A FORMÁT

Szándékom kígyózni kezd,
nem ér tovább füzeted felénél,
jártat a járatlanért fordít,
a kapcsok évekig némák:
a felső fogós, az alsó későn felsírt.

Gyulladásoktól, vérömlenyektől
nehéz, barázdált a *leírtak útja*,
a szereplők góccokban készek,
nem adják össze a formát,
göthösek maguktól,
törekszenek menyegzőre,
nászra, duhajra,
könyökükön kenyérmorzsa.

A leírtak évekig némák,
akváriumba, polcra illenek,
kedvünk szerint halak vagy uborkák.

GYANÚ ÁRNYÉKA

Kakasszó előttben maradunk.
Homályban loholunk ki
a Déli Városkapun,
lóg a nyelvünk,
húzzuk a lábunk,
galamblelkű testvérem
kedvenc háziállatát hozza;
kecsketejéről samárhúsra váltunk,
estére töltünk tököt,
emlegetjük
soká' a finom szaftot,
szürkületben szökünk vissza,
be a Déli Városkapun,
lovam szügyét felhorzsolja
a keresztvas.
A pletykák engem emlegetnek.